

csak érezhetném pőre bőrömön
mint borzad át végső, nyilt öröm,
— de mégis, így is mondom: jól van ez.

— Mert néha látlak, késő délután,
amint a tóra mész, te szép modell,
s ilyenkor álom-másod nesztelen
utadba áll: mint kintől kergetett,
egymáshoz űzött, megtévedt kezek
imádkoztok veszendő lelkemért.

MIHÁLY LÁSZLÓ :

KÖZÉPKORI FRESKÓ

Tivornya, tánc, mindent a vaskos derű lep,
csak arcom ónos és szemembe' rémület,

attól, amit látok, s más nem vesz észre;
eszeveszett lakmározók nem kapnak észbe!

Kiáltanék, de olyan szörnyű mind, ami
a számra jönne, hogy nem bírok szólani.

A borzalom lidérce a mellemre ül,
s tudom, hogy se én se más el nem menekül.

Miért látok, ha nincs erős, kemény kezem?
Karomba nincs izom, csak a vést érzem?

Hiába már én csacska szóm és száz ima;
miért is kell gyáva költőnek lenni ma?!